

Wat een talent

‘Naar de achterlijn,’ moedigde Cas zijn vriend Abel aan. Zojuist had hij zichzelf op het middenveld vrijgespeeld. Zijn pass naar Abel, die bij de zijlijn stond, was op maat.

Zijn vriend liet de bal op zijn voet vallen en in de volgende beweging nam hij hem mee. Vlak voor de achterlijn keek hij op wie er voor het doel stond.

‘Hier, Abel.’ Cas deed zijn hand in de lucht en wees naar de plek waar hij de bal wilde hebben.

Hij zag dat Abel hem begreep. De bal zeilde door de lucht richting het doel.

Cas probeerde in te schatten waar de bal terecht zou komen. Hij stond aan de rechterkant van het doel en op ongeveer twaalf meter van de achterlijn. In zijn ooghoeken zag hij doelman Bram al een paar stappen vooruit doen. De tegenstander die het dichtst bij Cas stond, bleef op een meter afstand. Cas snapte dat wel. De kans was natuurlijk klein dat hij de bal zo uit de lucht onder controle zou krijgen.

Zoals bijna iedere dag voetbalden de jongens en de meisjes van zijn klas op het veldje naast de school. Ze hadden het helemaal zelf opgeknapt met netten in het doel en lijnen op het gras. Zo leek het of ze altijd op een echt veld aan het spelen waren.

Met de punt van zijn schoen pikte Cas de bal uit de lucht. Hij raakte hem perfect en doordat hij zijn voet met de bal liet meebewegen, viel hij dood voor hem neer.

Joep, die het dichtst bij hem stond, kwam nu snel op hem af.

Cas deed net of hij met rechts op doel ging schieten. Ook al was de hoek moeilijk, toch kon het best vanaf die positie. Hij voelde dat Joep zijn uiterste best ging doen om het schot te blokken. Op het laatste moment kapte Cas de bal met rechts onder zich door voor zijn linkerbeen terwijl Joep voor hem langs gleed.

Bram maakte een klein sprongetje naar voren om de hoek nog beter te verdedigen.

Met een kleine tussenstap zorgde Cas ervoor dat hij de bal goed had liggen. Hij zette zijn rechterbeen naast de bal en met zijn linker binnenkant krulde hij de bal in de verre hoek buiten het bereik van Bram. De bal viel precies achter de paal in het zijnet.

‘Man man man.’ Joep liet zich achterovervallen en bleef languit op zijn rug liggen. ‘Het is zo zonde dat jullie niet bij FC Kleidorp voetballen.’ Hij kwam weer overeind. ‘Dat je zo goed kan voetballen en er niets mee doet. Ongelooflijk.’

Madelon haalde de bal uit het net en kwam bij Joep en Cas staan. ‘Nou, zeg dat wel. Wij kunnen jullie best gebruiken.’ Zij voetbalde in hetzelfde elftal bij Bram en Joep.

‘Dat ligt niet aan ons.’ Cas sloeg zijn arm om de schouder van Abel. ‘Wij hebben ons al een paar maanden geleden aangemeld. Maar er is een wachtlijst.’

‘Dus moeten we even geduld hebben,’ zei Abel.

‘Wachtlijst?’ vroeg Madelon. ‘Daar heb ik nog nooit van gehoord. Jij wel, Joep?’

Joep schudde zijn hoofd. ‘Dan zou ik mijn vader er toch wel een keer over gehoord hebben. Die zit in het bestuur. En er komen toch ook steeds nieuwe spelers bij?’

‘Echt wel,’ zei Madelon. ‘Vorige week is er nog een nieuw meisje begonnen in het elftal van mijn broer. En zij heeft niet op een wachtlijst gestaan, hoor. Toch, jongens?’

Joep haalde zijn schouders op.

‘Misschien is de wachtlijst alleen voor jongens.’ Abel sloeg de bal uit Brams handen. ‘Ik kan geen andere reden bedenken.’ Hij hield de bal van de grond door hem van zijn linker- naar zijn rechtersvoet te bewegen.

‘Ik wel.’ Cas zuchtte.

‘Wat dan?’ vroeg Madelon.

Cas beet op zijn onderlip. ‘Ik denk dat ze bij FC Kleidorp geen spelers willen die in Buitenveld wonen.’

Joep schoot in de lach. ‘Doe niet zo raar. Volgens mij zijn er genoeg leden die in die wijk wonen.’

‘Ja?’ Cas’ gezicht stond serieus. ‘Noem er eens een paar op dan?’

Joep krabde boven zijn oor. ‘Uhm.’

‘Zie je? Die zijn er bijna niet.’ Cas haalde diep adem. ‘Nadat we ons aangemeld hadden, hebben we niets meer gehoord. Mijn vader heeft er achteraan gebeld en toen werd er gezegd dat we op de wachtlijst stonden.’

‘Ik geloof daar echt helemaal niets van.’ Joep keek naar de anderen. ‘Toch?’

‘Het is niet de eerste keer hoor, dat we anders behandeld worden omdat we in Buitenveld wonen.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei Joep.

‘Hoe vaak rijdt er een politieauto bij jullie door de straat?’ Cas keek Joep vragend aan.

Die haalde zijn schouders op. ‘Ehm, bijna nooit.’

‘Bij ons bijna iedere dag. Mensen kijken gewoon anders naar ons.’

‘Ja echt,’ zei Abel. ‘Ik heb er ook last van. Als ik in een winkel loop, word ik sneller in de gaten gehouden dan wanneer jij in een winkel loopt.’

‘Alleen omdat je gekleurd bent?’ vroeg Joep.

Cas knikte. ‘En als mensen weten dat we in Buitenveld wonen, dan is het dubbel zo erg.’

Abel ging tijdens het gesprek gewoon door met de bal hoog te houden. ‘Ze noemen Buitenveld niet voor niets Vuilnisbelt.’

Cas zag dat Joep er niets van snapte. Of beter nog: dat hij het niet geloofde. ‘Vraag vanavond maar eens aan je vader.’

‘Ik durf te wedden dat het niet zo is. Het moet gewoon toeval zijn dat jullie nog niet gebeld zijn,’ zei Joep. ‘Misschien zijn ze het formulier kwijt of zijn ze jullie vergeten.’

Cas glimlachte. ‘Dan was het opgelost na het telefoontje van mijn vader.’ Hij snapte wel dat Joep het niet kon geloven. Eigenlijk vond hij dat wel een goed teken. Het betekende dat het bij Joep nog nooit opgekomen was dat FC Kleidorp geen spelers wilde die in Buitenveld woonden.

‘Ik ga het vanavond aan mijn vader vragen.’ Joep klonk beslist. ‘Ik val om van verbazing als het echt zo is.’

‘Ga dan maar vast liggen,’ bromde Cas.

De loterij

‘En?’ vroeg Cas de volgende ochtend toen Joep het schoolplein op kwam gefietst.

Joep antwoordde niet meteen. Hij zette zijn fiets in het fietsenhok en deed hem op slot. ‘Uhm,’ begon hij. ‘Ik denk dat je weleens gelijk zou kunnen hebben, maar mijn vader deed een beetje vaag.’

‘En? Ben je omgevallen?’ Cas glimlachte naar Abel en Madelon die naast hem stonden.

‘Ho even.’ Joep grinnikte. ‘Mijn vader heeft niet toegegeven dat dat zo is. Maar hij heeft wel geregeld dat jullie vanavond met ons mee mogen trainen.’

Cas’ ogen werden groot. ‘Hoor je dat, Abel?’

Abel knikte. ‘Cool.’

‘En daarna hebben jullie een gesprek met een paar mensen binnen de club.’ Joep zei het op een toon alsof hij meedeelde dat Cas en Abel de loterij hadden gewonnen.

Cas gaf Abel een high five.

‘Ik vind het maar raar,’ zei Madelon.

‘Waarom?’ vroeg Joep.

‘Moeten andere nieuwe leden ook eerst een proeftraining doen? En hebben die daarna ook een gesprek met mensen van de club?’

Daar zit wat in, dacht Cas.

‘Dat denk ik niet,’ zei Joep.

‘Dan is het raar.’ Madelon sloeg haar armen over elkaar.

‘We hebben maar één 010-elftal, dus als ze lid worden, komen ze meteen bij ons. Het is niet zo dat ze moeten laten zien hoe goed ze zijn of zo. Waarom moeten Abel en Cas dat dan wel?’

Joep deed een stapje achteruit. ‘Weet ik veel.’

‘Ik ben hartstikke blij dat Joep ervoor gezorgd heeft dat wij mogen meetrainen,’ zei Cas snel. ‘En we mogen vast wel lid worden.’ Hij wilde Joep niet het idee geven dat hij voor niets zijn best voor hen gedaan had.

‘Maar het klopt natuurlijk niet,’ zei Madelon. ‘Ik zou dat zeker even zeggen, als ik jullie was.’

‘Nee hoor,’ zei Cas. ‘Wij gaan vanavond lekker meetrainen en zeggen er niets over. Straks nemen ze ons niet aan omdat we bijdehand doen. Dat zou zonde zijn.’

Madelon zuchtte diep. ‘Jullie snappen het niet. Als je er niets van zegt dat jullie anders behandeld worden dan anderen, verandert er niets.’

‘Nou en?’ zei Abel. ‘Zolang wij maar lid kunnen worden.’

‘Lekker egoïstisch,’ zei Madelon. ‘En als morgen je buurjongetje lid wil worden, heeft hij zeker pech.’

Cas begreep wel wat Madelon bedoelde. Maar hij wist hoe Abel erover dacht. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze zonder goede reden ergens niet mee mochten doen. ‘Laten we eerst maar eens kijken of het ons lukt om lid te worden. Dan kunnen we daarna altijd nog proberen om te zeggen dat we het allemaal raar vinden.’

Madelon trok een gezicht. ‘Misschien trainen jullie vanavond zo slecht dat ze jullie helemaal niet meer willen hebben.’

‘Misschien vinden wij jullie team zo slecht dat wij helemaal niet meer willen.’ Abel moest lachen om zijn eigen grap.

De bel ging en iedereen rende naar de ingang.

De rest van de dag hadden ze het er niet meer over. Pas toen school uitging kwamen ze, zoals iedere middag, weer in het fietsenhok bij elkaar.

‘Gaan we nog voetballen?’ vroeg Madelon.

Abel keek naar Cas. ‘Wij kunnen ons beter sparen voor vanavond, toch?’

‘Dat is beter, denk ik.’

Madelon zuchtte en keek teleurgesteld. ‘Tot vanavond dan maar.’

‘Ik haal je vanavond op, oké?’ Abel ging op zijn fiets zitten.

‘Prima,’ antwoordde Cas. Hij voelde nu al kriebels in zijn buik. Het leek wel of hij een toets moest gaan maken die zou bepalen of hij over zou gaan. ‘Dan halen we samen Joep op.’

‘En ik dan? Halen jullie mij ook op?’ vroeg Madelon vlak voordat ze uit elkaar gingen.

‘Is goed,’ zei Joep.

Cas en Abel fietsten samen naar huis. ‘Wat een gedoe,’ zei Cas.

‘Mijn vader zei gisteren dat we ons moesten afvragen of we wel lid van een club willen worden die ons eigenlijk niet wil hebben,’ zei Abel. ‘Misschien heeft hij gelijk.’

‘Wat moeten we dan?’ Cas keek opzij. ‘Ons hele leven op het veldje bij school voetballen?’

Abel zweeg.

‘FC Kleidorp is de enige club in het dorp,’ ging Cas verder. ‘De dichtstbijzijnde andere club is svw, dat is tien kilometer verderop.’

Abel grinnikte. ‘Dat zouden onze klasgenoten niet leuk vinden. Als we bij de aartsrivaal zouden gaan voetballen.’

‘Volgens mij moeten ze zaterdag tegen svw. Ik hoorde Joep daarover praten met Bram,’ zei Cas. ‘Zou grappig zijn als we ons daar aanmelden en zaterdag tegen FC Kleidorp moesten spelen.’

‘Het is dat het zo ver fietsen is, anders zou ik er echt over nadenken.’

Cas schudde zijn hoofd. ‘Ik wil gewoon bij FC Kleidorp voetballen, samen met mijn vrienden.’

‘Ik ook hoor,’ zei Abel. ‘Hopen maar dan dat vanavond alles goed gaat.’ Het klonk een beetje dreigend.

‘Inderdaad.’ Cas voelde weer zenuwen opkomen. Als die hem vanavond maar niet dwars gingen zitten tijdens de training. Dat kon hij nu even niet gebruiken.